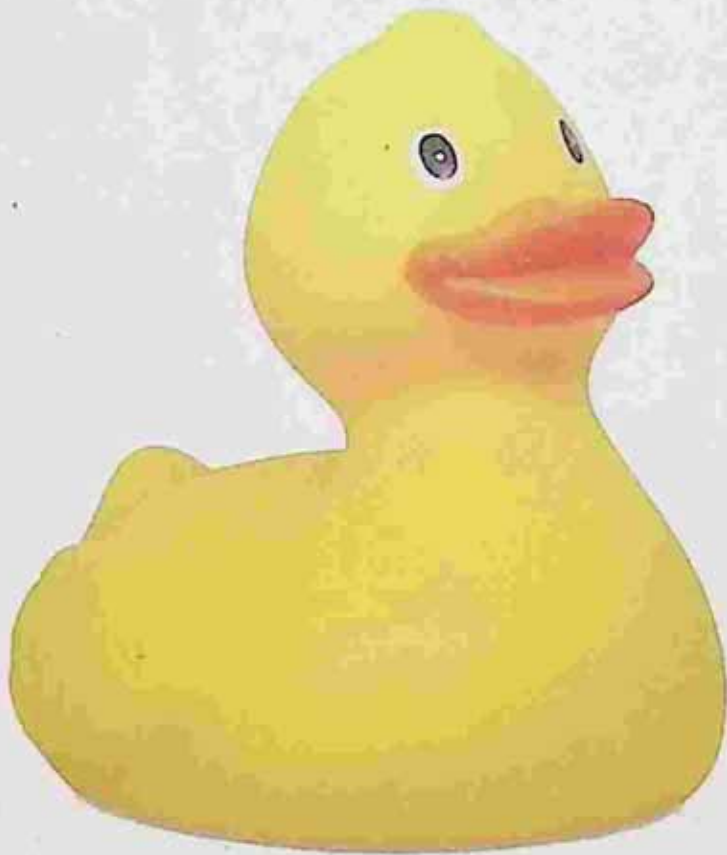

မောင်ဒေး

မျက်မှောက်ခေတ်နိုင်ငံတကာဝတ္ထုတိုများ ၃

Three Stories by Ben Loory

- ခါးရှည် (The Sword)
- လူသွားလမ်းပေါ်မှပပ်ကြားအက်များ (The Cracks in the Sidewalks)
- ရှိမ်းစ်ကော့ပိုခ် (James K. Polk)

Three Stories by Samanta Schweblin

- ဆေးစိမ် (Preserves)
- မြေတူးသမား (The Digger)
- လိပ်ပြာများ (Butterflies)

ဝတ္ထုတိုဆယ်ပုဒ် (from Fictions by Md. Fariq Khir)

Two Stories by Hugo Labravo

- အဖွားကြီး (The Old Woman)
- တစ်ခါညှပ်ရင် လက်လေးလုံးစာညှပ် (Four Fingers at a Time)

တောင်စောင့် (The Mountain Keeper by Xiaolu Guo)

Three Stories by Yang Dian

- ခေါက်ကုတင် (Folding Bed)
- နှစ်တစ်ဘူလွ အက်စ်ဇောရီးဇာ (Nyctambulis Exorrhiza)
- ဆုံလည်တံခါး (Revolving Door)

Two Stories by Lindsay Hunter

- ကျွန်မရဲ့အစ်ကို (My Brother)
- ပေါင်ချိန်စက်များ (Scales)

ရပ်ကွက်ဗိုလ် (The Master of the Mahala by Kalina Maleska)

MD - 2500 Ks

နှစ်ကာလများ
စာအုပ်အစီအစဉ် ၄၄၀

မျက်မှောက်ခေတ် နိုင်ငံတကာဝတ္ထုတိုများ ၃ မောင်ဒေး

နှစ်ကာလများ

အမှတ် ၁၀၄၊ အပေါ်ဆုံးထပ် (က)၊
အောင်ဇေယျလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း - ၀၁ ၈၂၅၅ ၉၄၈၊ ၀၉ ၂၅၄၈ ၄၈ ၀၄၈။
e-mail: theeras2001@gmail.com

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

မျက်မှောက်ခေတ် နိုင်ငံတကာဝတ္ထုတိုများ ၃

မောင်ဒေး

ပထမအကြိမ်၊ စက်တင်ဘာ၊ ၂၀၂၀။

အုပ်ရေ - ၁၀၀၀

တန်ဖိုး - ၂၅၀၀ ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ ဦးစိန်ဝင်း၊ နှစ်ကာလများ စာပေ (၀၀၇၄၄)၊ ၁၀၄၊ အပေါ်ဆုံးထပ် (က)၊
အောင်ဇေယျလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ အတွင်းနှင့် အစိုးရပုံနှိပ် ဦးအေးဝင်း၊ အေးကမ္ဘာ
ပုံနှိပ်တိုက် (၀၀၂၉၀)၊ အမှတ် ၄၆၊ ၄၆လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ မျက်နှာစုံ
မောင်ဒေး၊ ကွန်ပျူတာစာစီ သရုပ်။

မာတိကာ

Three Stories by Ben Loory	၇
၁။ ဓားရှည် (The Sword)	၈
၂။ လူသွားလမ်းပေါ်မှ ပပ်ကြားအက်များ (The Cracks in the Sidewalks)	၁၇
၃။ ဂျိမ်းစ်၊ ကော၊ ပို့ခ် (James K. Polk)	၂၃
Three Stories by Samanta Schweblin	၂၉
၁။ ဆေးစိမ် (Preserves)	၃၀
၂။ မြေတူးသမား (The Digger)	၄၃
၃။ လိပ်ပြာများ (Butterflies)	၅၂
Md. Fariq Khir	၅၇
၁။ ဝတ္ထုတို ဆယ်ပုဒ် (from Fictions by Md. Fariq Khir)	၅၈
Two Stories by Hugo Labravo	၆၁
၁။ အဘွားကြီး (The Old Woman)	၆၂
၂။ တစ်ခါညှပ်ရင် လက်လေးလုံးစာ ညှပ် (Four Fingers at a Time)	၆၄

Xiaolu Guo	၆၇
၁။ တောင်စောင့်	၆၈
(The Mountain Keeper)	
Three Stories by Yang Dian	၇၇
၁။ ခေါက်ခုတ် (Folding Bed)	၇၈
၂။ နတ်ခိတ်တမ်းဘျူးလစ္စ အက်စ်ဇောရီးဇာ	၇၉
(Nyctambulis Exorrhiza)	
၃။ ဆုံလည်တံခါး (Revolving Door)	၈၁
Two Stories by Lindsay Hunter	၈၃
၁။ ကျွန်မရဲ့အစ်ကို (My Brother)	၈၄
၂။ ပေါင်ချိန်စက်များ (Scales)	၈၇
Kalina Maleska	၉၃
၁။ ရပ်ကွက်ဗိုလ်	၉၄
(The Master of the Mahala)	

Ben Loory

အမေရိကန်နိုင်ငံသား ဝတ္ထုတိုဆရာ ဘန်လူရီဟာ Stories for Nighttime and Some for the Day နဲ့ Tales of Falling and Flying ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုတိုစာအုပ် နှစ်အုပ်ကို ရေးသားထားပါတယ်။ ကလေးဖတ် ရုပ်ပုံစာအုပ် တစ်အုပ်ကိုလည်း ရေးသားထားခဲ့ပြီး သူ့ရဲ့ဝတ္ထုတိုတွေကို The New Yorker, Tin House, Fairy Tale Review စတဲ့ မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ဖော်ပြခံခဲ့ရတယ်။ စိတ်ကူးဆန်းကြယ်ဝတ္ထုတွေကို ပုံစံအသစ်တွေနဲ့ ရေးသားလာကြတဲ့ မျိုးဆက်သစ် စာရေးဆရာအုပ်စုထဲမှာ ပါဝင်ပြီး သူ့ရဲ့ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်နဲ့ ဇာတ်ကောင်စရိုက် တည်ဆောက်ပုံတို့ကို စကားပြေကဗျာဆရာ Russell Edson၊ ဝတ္ထုရေးဆရာ Steven Millhauser တို့နဲ့ ခိုင်းနှိုင်းပြီး ပြောလေ့ ရှိကြပါတယ်။ Fahrenheit 451 ဝတ္ထုနဲ့ နာမည်ကျော်ခဲ့တဲ့ သိပ္ပံဝတ္ထုရေးဆရာ Ray Bradbury က 'ဒီလူ စာရေးတတ်တယ်'လို့ တိုတိုတုတ်တုတ် ချီးကျူးပြောဆိုခဲ့ဖူးတယ်။

ဓားရှည်

ရှင့်အတွက် စာတိုက်ကနေ အထုပ်တစ်ထုပ် ရောက်နေတယ်။
ကြည့်ရတာ ရှင့်ရဲ့ဦးလေးဆီက ထင်တယ်လို့ သူ့ရဲ့မိန်းမက ပြောတယ်။
ယောက်ျားက အထုပ်ကိုယူပြီး လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတယ်။ ပြီးတော့
အထုပ်ကို ဖွင့်တယ်။

အထဲမှာ ဓားရှည်တစ်ချောင်း။

ဒီဓားကို မင်းရဲ့ အဘင်ကြီးက အမေရိကန်ပြည်တွင်းစစ်မှာ အသုံး
ပြုခဲ့တယ်။ မင်း လိုချင်မှာပဲလို့ ငါ တွေးမိတယ်ဆိုပြီး ရေးထားတဲ့စာကို
ယောက်ျားက ဖတ်တယ်။

အတော် သဘောကောင်းတဲ့ ဦးလေးပဲလို့ သူ ပြောတယ်။

ဟုတ်တယ်နော်လို့ သူ့မိန်းမက ထောက်ခံတယ်။

မိန်းမဖြစ်သူဟာ မီးဖိုချောင်ထဲကို ပြန်ဝင်သွားတယ်။

ဓားကို လှမ်းပို့သတဲ့။ ဘာလုပ်ရမှာလဲလို့ ပြောသွားတယ်။

ယောက်ျားက ဓားကိုထောင်ပြီး ကိုင်တယ်။ အခန်းပတ်လည်ကို
ရှေ့ကြည့်တယ်။

‘ချစ်ရေ ... ဒီဓားကို နံရံမှာချိတ်ရရင် ကောင်းမလား’လို့ လှမ်း
အော်တယ်။

‘ရှင် ဟာသတွေ ပြောနေတာလား။ ခေါင်းပေါ်ကို ပြုတ်ကျလို့
ခေါင်းပြတ်နေဦးမယ်’လို့ မိန်းမက ပြန်ပြီး အငေါတူးတယ်။

ယောက်ျားက တစ်ချက် တွေးတယ်။

‘ဒါဖြင့်ရင် မြေအောက်ခန်းထဲမှာ ထားရင်ကော’လို့ ထပ်မေးတယ်။

ယောက်ျားဟာ မြေအောက်ခန်းထဲကို ဆင်းပြီး မီးကို ဖွင့်တယ်။

နေရာကောင်းလေးတစ်ခုကိုတွေ့တော့ တူတစ်လက်နဲ့ အိမ်ရိုက်သံ တချို့
ကို ယူတယ်။

ဓားကို နံရံမှာချိတ်ပြီးတဲ့နောက် ‘ချစ်ရေ ... ဒီကို ဆင်းလာပြီး
ကြည့်စမ်းပါဦး’လို့ မိန်းမကို လှမ်းအော်တယ်။

‘ကြည့်ပျော်ပျော်ရှိမှာ သေချာပါတယ်’လို့ မိန်းမက ပြန်အော်
တယ်။

ယောက်ျားက ဓားကို ကြည့်ကောင်းအောင် ပြင်လိုက်တယ်။

အဲဒီညရဲ့ ကျန်အချိန်တွေမှာတော့ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်ပျက်တာ
ဘာမှမရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အိပ်ရာဝင်ပြီးတဲ့နောက် ယောက်ျားဟာ အိပ်မက်
တစ်ခုကိုမြင်မက်တယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ သူ့ရဲ့အဘင်ကြီးနဲ့ သူ တွေ့တယ်။
အဘင်ကြီးက တိုက်ပွဲပြင်းထန်နေတဲ့ စစ်မြေပြင်တစ်ခုရဲ့ အလယ်မှာ
မြင်းဖြူကြီးကို စီးထားတယ်။

အဘင်ကြီးဟာ ဓားရှည်ကြီးကိုလည်း ခပ်မြင့်မြင့် ဝင့်ထားပြီး
ရှေ့ဘက်ဆီကို ချိန်ရွယ်ပြသနေတယ်။

မိုးလင်းလို့ မနက်စာစားပြီးတဲ့အခါမှာ ယောက်ျားဖြစ်သူက မြေ
အောက်ခန်းတံခါးကိုဖွင့်ပြီး အောက်ကို ဆင်းသွားတယ်။ အောက်ရောက်
တော့ မတ်တတ်ရပ်ပြီး နံရံပေါ်က ဓားကြီးကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။ ပြီး
တော့ ဓားကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖြုတ်ယူလိုက်တယ်။

အတွေးနယ်ချဲ့ရင်းနဲ့ ဓားသွားရဲ့အလေးချိန်ကို ဆကြည့်တယ်။
ပြီးတော့ ရှေ့ကို ဆန့်ထုတ်ပြီး ကိုင်ကြည့်တယ်။ သူ ပြုံးတယ်။ ဓားကို
ကိုင်ထားရတာ ကျေနပ်စရာကောင်းနေတယ်။ သူ လုပ်တတ်သလောက်နဲ့

ဓားကို ဝှေ့ယမ်းကစားကြည့်တယ်။

ဓားကစားနည်းသင်တန်း တက်ရရင် ကောင်းမယ်လို့ သူ ပြောတယ်။

* * *

ဒီလိုနဲ့ နောက်တစ်ရက်မှာ သူ့ရဲ့ ပထမဆုံးသော ဓားသင်တန်းကို သွားတက်တယ်။ Fencing လို့ခေါ်တဲ့ ဓားရေးယှဉ်ပြိုင်တဲ့ အားကစား နည်းကို သင်တဲ့ သင်တန်းမဟုတ်ဘူး။ တကယ့် ဓားခုတ်နည်းကို သင်တဲ့ သင်တန်း။

သင်တန်းကို သင်တန်းဆရာရဲ့ မြေအောက်ခန်းမှာ လုပ်တယ်။ သင်တန်းဆရာက အလွန်အလွန် စည်းကမ်းတင်းကြပ်တယ်။

'မင်းတို့ ဘယ်တစ်ယောက်မှ ပင်ကိုစွမ်းရည် ပါမလာဘူး'လို့ သူ့ရဲ့တပည့်တွေကို အော်တယ်။

အဲဒီနောက် သင်တန်းဆရာဟာ အော်ငေါက်တာကို ရပ်လိုက်ပြီး သူ့ကို အတော်ကြာ စိုက်ကြည့်တယ်။

'မင်းကတော့ နည်းနည်းပါးပါး အဖြစ်ရှိမယ် ထင်တယ်'လို့ သူ့ကို ပြောတယ်။

ဓားရေးစွမ်းရည်ကို သူ ပြင်းပြင်းထန်ထန် လေ့ကျင့်တယ်။ လျင်မြန်စွာနဲ့ပဲ လက်ရည်တက်လာတယ်။ တော်တော်ကြီး ထူးချွန်လာလို့ ပြိုင်ပွဲတစ်ခုကိုတောင် ဝင်ပြိုင်ခဲ့တယ်။ ပြိုင်ပွဲနေ့မှာ ပထမဆုကို ရတယ်။

ပြိုင်ပွဲတိုင်းမှာ ရှုံးပွဲ မရှိဘူး။

ပရိသတ်ထဲမှာ သူ့ကို တအံ့တဩ ထိုင်ကြည့်နေသူ နှစ်ယောက် ရှိတယ်။

'ဒီလူ ဓားခုတ်လေ့ကျင့်တာ သုံးလေးလလောက်ပဲ ရှိသေးတာ။ အခုလောက်အထိ မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး ကျွမ်းကျင်လာတာ အတော့်ကို မယုံနိုင်စရာပဲ'လို့ ပထမတစ်ယောက်က ပြောတယ်။

'သူ တကယ်ပဲ ကျွမ်းကျင်လာတာ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပေါ့'လို့ နောက်တစ်ယောက်က ပြောတယ်။

'ဘာဖြစ်တယ် ... ခင်ဗျား ဘာပြောချင်တာလဲ'လို့ ပထမလူက

mgyoe.com

မေးတယ်။

‘တခြားအကြောင်းအရင်းတစ်ခု ရှိနိုင်တယ်။ ဒီလူဟာ ဓားရေး ကျွမ်းကျင်တဲ့ ပညာရှင်တစ်ယောက် ဝင်စားတာ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ကျုပ် ပြောချင်တာပါ’လို့ ဒုတိယလူက ရှင်းပြတယ်။

‘လူဝင်စားပေါ့ ... ဟုတ်လား။ ဒီလိုကိစ္စတွေကို ခင်ဗျား ယုံလို့ လား’လို့ ပထမလူက ပြန်မေးတယ်။

အဲဒီလူနှစ်ယောက်ဟာ ရှေ့ကို ပြန်လှည့်ပြီး သူ့ကို ကြည့်နေကြ တယ်။ စတိတ်စင်ပေါ်မှာ ဆုဖလားကို ကိုင်ထားရင်းနဲ့ အဲဒီပရိသတ် နှစ်ယောက်ရဲ့ စကားတွေကို သူ နားစွန်နားဖျား ကြားလိုက်ရတယ်။

* * *

ညရောက်လို့ အိပ်ရာဝင်တော့ ငါဟာ ငါ့ရဲ့အဘင်ကြီး ဝင်စား တယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်သလား။ ငါ့ရဲ့ ဟောဒီခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ဝင်စားပြီး ငါက သူ ဖြစ်နေတာမျိုးလား။ ငါ့ရဲ့ကိုယ်ထဲမှာ ဝင်စားတာလား ... ငါ့ရဲ့စိတ်ထဲမှာ ဝင်စားတာလားလို့ သူ တွေးတယ်။

အဲဒီညမှာပဲ သူ အိပ်ပျော်သွားပြီးတဲ့နောက် သူ့ရဲ့အဘင်ကြီးကို အိပ်မက် မက်ပြန်တယ်။ အဘင်ကြီးက စစ်မြေပြင်မှာ ရှိနေတုန်းပဲ။ တိုက်ပွဲ ကြွေးကြော်သံတွေ အော်ဟစ်နေတယ်။

ခဏနေတော့ ရန်သူတွေကို သူ့ရဲ့ဓားနဲ့ ခုတ်တယ်၊ ထိုးတယ်၊ ဟက်တက် ပိုင်းတယ်။

နောက်နေ့ကျတော့ သူ့ရဲ့ဦးလေးကို သူ ဖုန်းခေါ်လိုက်တယ်။

‘ကျွန်တော့်ရဲ့အဘင်ကြီးအကြောင်း ပြောစမ်းပါ’လို့ တောင်းဆို လိုက်တယ်။

‘မင်းက ဘာကို သိချင်တာတုံး’လို့ ဦးလေးကပြန်မေးတယ်။

‘အကုန် သိချင်တယ်ဗျာ’လို့ သူ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

‘အင်း ... ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ မင်းရဲ့အဘင်ကြီးက တော်တော်ပဲ ကြော့မော့ ခန့်ညားတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့အကြောင်း ဖတ်ဖူးသလောက်ဆိုရင် တော့ သိပ်ပြီးစွဲလှတဲ့လူတော့ မဟုတ်ဘူး။ အရက်ကလေး တမြဲမြဲ

အလုပ်လည်း မည်မည်ရရ မလုပ်ချင်ဘူး။ စီးပွားရေးလုပ်သမျှ အရုံးပေါ်တာချည်းပဲ။ မိန်းမ လေးယောက်နဲ့ သားသမီး ဆယ်ယောက်ကို စွန့်ပစ်ခဲ့တယ်လို့ သူ့ရဲ့ဦးလေးက ပြောပြတယ်။

‘သူ ဘာဖြစ်သွားလဲဗျ။ ကျွန်တော် ဆိုလိုတာ သိတယ်မဟုတ်လား။ နောက်ဆုံးမှာ သူ ဘာဖြစ်သွားတုံး’လို့ သူက ထပ်ပြီး မေးလိုက်တယ်။

‘နောက်ဆုံးမှာလား ... လမ်းဘေးမှာပဲ သေသွားတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဓားရေးတော့ တော်တော်ပဲ ကျွမ်းကျင်ခဲ့တယ်။ အနည်းဆုံး ဒီတစ်ခုတော့ အားသာချက်အနေနဲ့ ထည့်တွက်ရမှာပေါ့လေ’လို့ သူ့ရဲ့ ဦးလေးက ပြောတယ်။

သူ ဖုန်းကို ချလိုက်တယ်။ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်စိတ်က သူ့ရဲ့ လည်မျိုကို ညှစ်ထားတယ်။ ဓားခုတ်လေ့ကျင့်တာကို အပြီးအပိုင် စွန့်လွှတ်ဖို့ အဲဒီနေရာမှာတင်ပဲ သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒါ့အပြင် သူ့ဘဝကို တိုးတက်အောင်လုပ်ဖို့၊ လူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာဖို့၊ သူ့မိန်းမနဲ့ သားသမီးတွေကို အတတ်နိုင်ဆုံး စောင့်ရှောက်ဖို့ပါ သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။

အဲသလို ဆုံးဖြတ်တဲ့အတိုင်းလည်း သူ တကယ်လုပ်တယ်။ အရင်အလုပ်ထက် ပိုကောင်းတဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို ရအောင် ရှာတယ်။ ဘုရားကျောင်းကို ပုံမှန်သွားတယ်။ ကလေးတွေအတွက် ကျင်းပတဲ့ ဘောလုံးပွဲမှာ သူ့ကလေးတွေ ပါတဲ့အသင်းအတွက် နည်းပြဝင်လုပ်ပေးတယ်။ အလုပ်ကြိုးစားတာကြောင့် ဆုလာဘ်တွေလည်း ရခဲ့တယ်။ ရာထူးသုံးကြိမ် တိုးတယ်။ မိသားစုလိုက် ခရီးထွက်လို့ရတဲ့ RV ကားတစ်စီး ဝယ်တယ်။ ပိုကြီးတဲ့ အိမ်တစ်လုံးကို ဝယ်တယ်။ သူ့ရဲ့မိသားစုကို Disneyland ရှိရာဆီ အပျော်ခေါ်သွားတယ်။ နောက်နှစ်ကျတော့ မက္ကဆီကိုနိုင်ငံက အာကာပူလ်ကို ဆိပ်ကမ်းမြို့ဆီ သူတို့ သွားကြတယ်။ သူနဲ့ အဲဒီမြို့က မြို့တော်ဝန်တို့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်နေတဲ့ ဓာတ်ပုံတောင်သတင်းစာထဲ ပါလာတယ်။ သူ့ရဲ့ တစ်မိသားစုလုံး ဂေါက်ရိုက်တတ်အောင်လည်း သူ သင်ပေးခဲ့သေးတယ်။

ဒီလိုဆိုတော့ ဘဝက မခမ်းနားပေဘူးလားလို့ ညဘက် အိပ်ရာ

ထဲမှာ လှဲရင်း မိန်းမဖြစ်သူကို သူ မေးလိုက်တယ်။

‘သိပ်ကို ခမ်းနားတာပေါ့။ ပြီးတော့ ကိစ္စဝိစ္စအားလုံး အရမ်းကို အဆင်ပြေတာပဲ’လို့ သူ့ရဲ့မိန်းမက ပြန်ဖြေတယ်။

ဒါပေမဲ့လည်း ညဘက်ရောက်ရင် အဲဒီအိပ်မက်တွေကို သူ မက်နေ တုန်းပဲ။ အဲဒီအိပ်မက်တွေဟာ ပျောက်ကွယ်သွားခြင်း လုံးဝကို မရှိဘူး။ စစ်မြေပြင်မှာ လူတွေကို ဓားနဲ့ခုတ်ပိုင်းနေတဲ့ သူ့ရဲ့အဘင်ကြီးအကြောင်း မက်တဲ့ အိပ်မက်တွေပေါ့။ အချိန်ကြာလာတာနဲ့အမျှ အိပ်မက်တွေက ပိုပြီး ပြင်းထန်လာတယ်။ အဲဒီအိပ်မက်တွေဟာ သူ မျှော်လင့်ထားသလို မျိုး မှေးမှိန် ပျောက်ကွယ်သွားတာမျိုး မရှိဘူး။ ဘယ်လောက်အထိ ဖြစ် လာသလဲဆိုတော့ သူ့အနေနဲ့ အိပ်ရမှာတောင် ကြောက်လာတဲ့အထိပဲ။ အိပ်မက်ထဲက သွေးသံရဲ့ရဲ့ မြင်ကွင်းတွေဟာ ညစဉ်ညတိုင်း ပိုလို့သာ ဆိုးလာတော့တယ်။ ဒီထက်ဆိုးတာ ရှိသေးတယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ ခုတ် ထစ်နေကြတဲ့ မြင်ကွင်းတွေဟာ စစ်မြေပြင်ကနေ ကနေ့ခေတ်ကာလ ဆီကို ကူးပြောင်း ရောက်ရှိလာကြတယ်။ အခုဆိုရင် သူ နေထိုင်တဲ့မြို့၊ သူ နေထိုင်တဲ့ရပ်ကွက်၊ ပြီးတော့ သူ့အိမ်ရှေ့က မြက်ခင်းပြင်မှာတောင် ခုတ်ထစ် သတ်ဖြတ်နေကြတယ်လို့ အိပ်မက်မက်လာတယ်။

အဲဒီအိပ်မက်တွေထဲမှာ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဓားကြီးကို ကိုင် ထားတယ်။

ဒီအနေအထားကို ရောက်လာတော့ လုံးဝကို မအိပ်တော့ဘူးလို့ သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ မီးဖိုချောင်ထဲက စားပွဲမှာ သူတစ်ယောက်တည်း တစ်ညလုံး ငုတ်တုတ်ပေါ့။ သူ့ရဲ့ခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဖိကိုင်ထား ရင်း တစ်ယောက်တည်း ငုတ်တုတ်။ ဒီအဖြစ်ဆိုးကြီး ပြီးပါတော့လို့ ဆုတောင်းရင်း ...။

* * *

ဒီလိုနဲ့ တစ်ညမှာတော့ တံခါးကို တစ်စုံတစ်ယောက်က လာ ခေါက်တယ်။ တွေဝေစွာနဲ့ပဲ သူ တံခါးထဖွင့်တယ်။

အိမ်ရှေ့ ဆင်ဝင်ပေါက်မှာ ဓားရှည်တစ်ချောင်းကို ကိုင်ထားတဲ့

လူစိမ်းတစ်ယောက်။

‘မင်းနဲ့ တစ်ယောက်ချင်း ဓားရေးယှဉ်မလို့ ရောက်လာတာ’လို့ လူစိမ်းက ပြောတယ်။

‘ဆောရီးပဲ၊ ကျွန်တော် ဓား မကစားတော့ဘူး’လို့ သူက ပြန်ပြော လိုက်တယ်။

‘သတိထားပေတော့ဟေ့’လို့ လူစိမ်းက အော်ပြီး သူ့ကို ဓားနဲ့ လှမ်းထိုးတယ်။

သူ နောက်ပြန်လဲကျပြီး အိမ်ထဲကို ရောက်သွားတယ်။ ဆိုဖာခုံရဲ့ အနောက်ကို ဒိုင်ဗင်ထိုးဝင်လိုက်ပြီး အိမ်ရဲ့အတွင်းဘက်ထဲကို ပြေးသွား လိုက်တယ်။ အဝတ်ဗီရိုအနောက်ထဲက ဓားရှည်ကိုထုတ်ယူပြီး လူစိမ်း ရှိရာဘက်ကို လှည့်လိုက်တယ်။ လူစိမ်းကတော့ အသည်းအသန် လိုက် ခုတ်နေတယ်။

သူတို့နှစ်ယောက် ဓားချင်း ယှဉ်ခုတ်ရင်းနဲ့ အိပ်ခန်းတွေထဲကို ရောက်တယ်။ နှစ်ဦးသား စာရေးစားပွဲပေါ်ကို ဝုန်းခနဲ ကျတယ်။ ပြီးတော့ နောက်ဘက်ခြံဝင်းထဲကို ရောက်တယ်။ မြင်ခင်းပြင်ပေါ်မှာ ခုတ်ကြ တယ်။ ဥယျာဉ်အနံ့ ခုတ်ကြတယ်။ ရေကူးကန်ပတ်လည်မှာ ခုတ်တယ်။ ချွင်ခနဲ မြည်ပြီး ဓားချင်းထိတယ်။ သတ္တုရောင်တွေက ညအမှောင်ထဲမှာ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက်။

တကယ်တော့ သူဟာ ဓားခုတ်စွမ်းရည် ကျွမ်းကျင်သူ၊ ပင်ကို စွမ်းရည် အလွန်ရှိတဲ့သူ။ ဒါပေမဲ့ Practice မရှိတာ ကြာပြီ။ ပြီးတော့ လူစိမ်းက သူ့ထက် ပိုတော်တယ်။ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ လူစိမ်းရဲ့ ဓားဖျား ဟာ သူ့ရဲ့အသားကို ရွစ်ခနဲ၊ ရွစ်ခနဲ လာထိတယ်။

‘ကျုပ် အရှုံးပေးပါတယ်၊ ကျုပ် အရှုံးပေးပါတယ်’လို့ သူ အော် တယ်။

ဒါပေမဲ့ လူစိမ်းက ခေါင်းခါပြတယ်။

‘အရှုံးပေးလို့ မရဘူး။ သေတဲ့အထိ ယှဉ်ပြိုင်ရမှာ’လို့ ပြန်ပြော တယ်။

‘မလုပ်ပါနဲ့ဗျ။ သနားစိတ်ကလေး ထားပါ’လို့ သူ တောင်းပန်တယ်။

‘သနားရမယ် ... ဟုတ်လား။ အဲဒီစကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ငါ မသိဘူး’လို့ လူစိမ်းက ပြန်ပြောတယ်။

လူစိမ်းရဲ့လက်ချက်နဲ့ သူ့ရဲ့ဓား မြေကြီးပေါ်ကို ပြုတ်ကျသွား တယ်။ သူ့ကို အပြီးသတ်ရှင်းဖို့အတွက် လူစိမ်းက ဓားကို မြှောက်လိုက် တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ သေနတ်သံတစ်ချက် ပေါ်လာတယ်။

လူစိမ်းရဲ့လှုပ်ရှားမှုတွေ ရပ်တန့်သွားပြီး မြေကြီးပေါ်ကို ပုံလဲကျ သွားတယ်။ ခေါင်းပေါ်မှာရှိတဲ့ ကျည်ပေါက်ရာထဲကနေ သွေးတွေ စီးကျ လာတယ်။

သေနတ်သံလာရာဘက်ဆီ သူ လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ နောက် ဖေး ဆင်ဝင်အောက်မှာ သူ့ရဲ့မိန်းမ မတ်တတ်ရပ်နေတာကို တွေ့လိုက် ရတယ်။ သူ့ရဲ့မိန်းမဟာ မီးခိုးအူနေတဲ့ သေနတ်တစ်လက်ကို ကိုင်ထား တယ်။

‘ချစ်ရေ ... မင်းမှာ သေနတ်ရှိတယ် ဆိုတာကို ကိုယ် မသိခဲ့ဘူး’ လို့ သူ ပြောလိုက်တယ်။

သူ့မိန်းမက ဆင်ဝင်ကနေ ဆင်းလာတယ်။ မြက်ခင်းပြင်ကို ဖြတ်လျှောက်လာရင်းနဲ့ သေနတ်ကို သူ့ရဲ့ ညအိပ်ဝတ်ရုံထဲ ထည့်ပြီး ဝှက်လိုက်တယ်။

‘အမယ်လေး ... လူရိုးကြီးရယ်၊ သေနတ်များ သိပ်ရှိတာပေါ့’လို့ သူ့မိန်းမကပြောတယ်။

‘သိပ်ရှိတာပေါ့ ... ဟုတ်လား’လို့ သူ ပြန်မေးလိုက်တယ်။

သူ မျက်မှောင်ကုတ်နေတုန်းမှာပဲ ခြိုးခြိုးချွတ်ချွတ် အသံတစ်ခု ကို ကြားတယ်။ ခြံစည်းရိုးဘက်ဆီကို သူ လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။ ခြံစည်းရိုးရဲ့ ဟိုဘက်မှာ သူ့ရဲ့အိမ်နီးချင်းက ဒူးလေးတစ်ချောင်းကို ကိုင်ပြီး ရပ်နေတယ်ဆိုတာ သူ တွေ့လိုက်ရတယ်။

‘ဘာမှမပူနဲ့ဗျ။ ဒီလူ ခင်ဗျားကို လုံးဝ မထိစေဘူး’လို့ အိမ်နီး ချင်းက လှမ်းပြောတယ်။

အဲဒီအိမ်နီးချင်းရဲ့ ဘေးမှာ တခြား အိမ်နီးချင်းတွေကလည်း

မတ်တတ်ရပ်နေကြတယ်။ တစ်ယောက်ဆိုရင် မီးမှုတ်စက်ကို ကိုင်ထားတယ်။ နောက်တစ်ယောက်က နံချပ်ကူနဲ့။ နောက်တစ်ယောက်ကျတော့ လက်နှစ်ဖက်စလုံးမှာ သံလက်သီးတွေ တပ်ထားတယ်။

အဲဒီအိမ်နီးချင်းတွေကို သူ ကြောင်ငေးပြီး ကြည့်နေမိတယ်။

သူ့ရဲ့မိန်းမက သူ့ရဲ့လက်မောင်းကို လာကိုင်တယ်။

‘အားလုံး ပြီးသွားပြီ။ ဘာမှမပူနဲ့တော့နော်’လို့ ပြောတယ်။

ပြီးတော့ တစ်ချက် ပြုံးလိုက်ပြီး လဲကျနေတဲ့ လူစိမ်းရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ခြေထောက်နဲ့ တစ်ချက် ကန်လိုက်တယ်။

‘ဒါကြီး အပုပ်နဲ့တွေ ထွက်မလာခင် မြေကြီးထဲ ထည့်လိုက်ရအောင်’ လို့လည်း ပြောတယ်။

သူ့ရဲ့မိန်းမကို သူ ငေးကြည့်နေမိတယ်။ ခဏနေတော့မှ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။ အလောင်းကို မြေမြှုပ်ပြီး အိမ်ထဲကို သူတို့ ပြန်ဝင်ခဲ့ကြပါတယ်။

လက်နက်တွေကို ပြန်သိမ်းထားလိုက်ပြီး မီးတွေကို မှိတ်လိုက်ကြတယ်။

သူတို့ အိပ်ရာဝင်ပြီးတဲ့အခါမှာတော့ သူ မက်နေကျ အိပ်မက်တွေ ထပ်ပြီး ရောက်မလာတော့ဘူး။

The Sword

လူသွားလမ်းပေါ်မှ ပပ်ကြားအက်များ

လူသွားလမ်းတွေကို မြင်ရလောက်တဲ့ အမြင့်တစ်နေရာကနေ ကြည့်ရင် အဲဒီလူသွားလမ်းတွေပေါ်က ပပ်ကြားအက်တွေဟာ လူနာမည် တွေကို စာလုံးပေါင်းထားကြတယ်ဆိုတာကို မြင်နိုင်တယ်။ ဘုရားကျောင်း မျှော်စင်ပေါ်တက်ပြီး လက်သမားအလုပ်ကလေး နည်းနည်းပါးပါး လုပ်နေစဉ်မှာပဲ အဲဒီပပ်ကြားအက်တွေကို ကျွန်တော် သတိထားမိခဲ့ တာဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော် ပထမဆုံးမြင်ခဲ့ရတဲ့ နာမည်က ရေဘက်က စတေပယ်လ်တန်ရဲ့ နာမည်ပဲ။ မြို့တော်ခန်းမရှေ့က လူသွားလမ်းပေါ်မှာ ရှိနေတယ်။ ပြီးတော့ ကလေးကစားကွင်း အပြင်ဘက်မှာ အယ်လ်ဆာရိုက်စ်ရဲ့ နာမည်၊ ကုန်စုံဆိုင်ရဲ့ ဘေးမှာ တဲရင့်စ်ရစ်ဘန်စ် ဆိုတဲ့ နာမည်။

ဒီအကြောင်းကို မေးမြန်းဖို့အတွက် မြို့သူမြို့သားတွေ ပါဝင်တဲ့ အစည်းအဝေးတစ်ခုကို ကျွန်တော် ခေါ်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျန်လူတွေ အားလုံးဟာလည်း ကျွန်တော့်လိုပဲ တအံ့တဩ ဖြစ်နေကြတယ်။ ကျွန်တော် တို့တစ်တွေ လှေကားအတိုင်း တက်ပြီး ဘုရားကျောင်းရဲ့ အမိုးပေါ်မှာ

ရပ်ကြတယ်။ ဘာစကားမှမပြောဘဲ အောက်ဘက်ကို စိုက်ကြည့်ကြတယ်။
 ရောက်ကာ စတေပယ်လ်တန်က သူ့ရဲ့ရင်ဘတ်ကို လက်နဲ့
 ဖိထားတယ်။

‘ဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်တုံး’လို့ သူ မေးတယ်။
 တဲရင့်စ်ရစ်ဘန်စ်ဆိုလည်း မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖြူဆုတ်နေတယ်။
 ‘ကျွန်မ အိပ်မက်မက်နေတာလား’လို့ အယ်လ်ဆာရိုက်စ်က ပြော
 တယ်။

* * *

ကျွန်တော့် နာမည်ကျတော့ရောလို့ တစ်ယောက်က ထအော်
 တယ်။ ကျွန်တော်တို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အော်တဲ့သူက ဒေးဗစ်ဆိုတဲ့
 ချာတိတ်ကလေး။ ကျွန်တော့်နာမည်ကော တစ်နေရာရာမှာ ပေါ်နေ
 သလားလို့ သူမေးတယ်။ သူက စာမတတ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး
 သူ့နာမည်ကို ရှာကြတယ်။

ဘုရားကျောင်းပေါ်ကနေ အရပ်မျက်နှာစုံကို လည်ဆန့်ပြီး ကြည့်
 ကြတယ်။ တခြားလူတွေရဲ့နာမည် အမြောက်အမြားကို ကျွန်တော့်တို့
 တွေ့တယ်။ ဒေးဗစ်ရဲ့နာမည်ကိုတော့ မတွေ့ဘူး။

ခဏကြာတော့ ချာတိတ်က ငိုပါလေရော။

‘မင်း ဘာမှမပူနဲ့။ မင်းနာမည်ကို ငါတို့တွေမှာပါ’လို့ ကျွန်တော်
 က ပြောလိုက်တယ်။

ကျွန်တော်ကပဲ ဦးဆောင်ပြီး လူတွေကို အုပ်စုတွေ အများကြီး
 ဖြစ်အောင် ခွဲလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ခေါင်မိုးတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကျွန်
 တော်တို့ တက်ကြတယ်။ မြို့က အရွယ်ကြီးတယ်၊ အပြန်လည်း ကျယ်
 တယ်။ လူသွားလမ်း တော်တော်များများကို တိကျတဲ့ မြင်ထောင့်ကနေ
 ကြည့်မှသာ မြင်ရတယ်။

ပထမတော့ တခြားနာမည်ပေါင်း များစွာကို ရှာတွေ့ကြတာပေါ့
 လေ။ အဲ ... နောက်ဆုံးမှာတော့ စောစောက ချာတိတ်ရဲ့နာမည်ကို တွေ့

mgyoe.com

လိုက်ရပါတော့တယ်။ သူ့နာမည်က မြို့ရဲ့တစ်ဖက်အစွန်မှာ ရောက်နေတာကိုး။ အငှားစီး မြင်းစောင်းကလည်း အဲဒီနာမည်ကို တစ်ဝက်ကွယ်ထားတယ်။

မြင်းစောင်းခေါင်မိုးပေါ်မှာ ချာတိတ်လေးနဲ့ ကျွန်တော် မတ်တတ်ရပ်ပြီး မြေပြင်မှာရှိနေတဲ့ သူ့ရဲ့နာမည်ကို သူ အသံထွက်ပြီး စာလုံးပေါင်း နိုင်အောင် ကျွန်တော် ကူညီပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီနောက် တခြားလူတွေရဲ့ အော်ခေါ်သံတွေ ဆူဆူညံညံ ထွက်ပေါ်လာတယ်။

‘ငါ့နာမည်ကိုလည်း ကူရှာပေးပါဦး’လို့ တစ်ဦးချင်း ပြောနေကြတယ်။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း သူတို့ကို ကူရှာပေးလိုက်တယ်။ နောက်ထပ် နာမည်တွေ အများကြီး ထွက်လာတယ်။ ဒါတောင် နာမည် တော်တော်များများက ပျောက်နေတုန်းပဲ။

ကျွန်တော် စိတ်ကူးတစ်ခု ရလိုက်တယ်။

‘မိုးပျံပူဖောင်းတစ်ခု လုပ်ရအောင်’လို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။

* * *

မိုးပျံပူဖောင်းကို ကျွန်တော်တို့ လုပ်ကြတယ်။ အမျိုးသမီးတွေက ပိတ်သားကိုချုပ်၊ အမျိုးသားတွေက ကြိမ်ခြင်းကို ရက်တယ်။ များမကြာခင်မှာပဲ အဲဒီမိုးပျံပူဖောင်းကို ကျွန်တော်တို့ လွှတ်တင်နိုင်တယ်။ နာမည်တွေကို မြေပုံရေးပြီး မှတ်သားနိုင်ဖို့အတွက် စာရွက်နဲ့ ခဲတံကို ကျွန်တော် ယူခဲ့ပါတယ်။

သုံးလေးပတ်လောက် အကြာမှာ လူတိုင်းနီးပါးရဲ့ နာမည်တွေကို ကျွန်တော်တို့ ရှာတွေ့ခဲ့ပါပြီ။ နာမည်တိုင်းဟာ သီးခြားနေရာ တစ်ခုစီကို ရထားကြတယ်။ ဂျန်နသန်အက်ဒ်ဝါ့စ်ရဲ့နာမည်က သီးနှံလှောင်စင်ကြီးနားမှာ၊ မယ်ရီဝါ့သ်ရဲ့နာမည်က အချုပ်ခန်းအနောက်က လမ်းကြားမှာ။

ထူးထူးဆန်းဆန်း ဖြစ်ရတာကတော့ အဆုံးတိုင်သည်အထိ ရှာမတွေ့ခဲ့တဲ့ နာမည်ဟာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ရဲ့ နာမည် ဖြစ်နေတာပဲ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် ကျွန်တော် တော်တော်လေး စိတ်ထိခိုက်

သွားရတယ်။ ဘယ်ဆီများ ရောက်နေသလဲလို့ ကျွန်တော် တွေးတယ်။

‘ခင်ဗျားကို ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ နစ်နာစေချင်တာမျိုးတော့ မဟုတ်
တာ သေချာပါတယ်’လို့ လစ်ဗစ်စ် လင်မယားက လှမ်းအော်တယ်။

‘တစ်နေရာရာမှာ ရှိနေမှာပါ’လို့ ကျန်တဲ့လူတွေက ပြောတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော် ဆက်ပြီးရှာတယ်။ နေ့ပေါင်းများစွာ တစ်ကိုယ်
တည်း။ နေ့ပေါင်းများစွာကနေ ရက်သတ္တပေါင်းများစွာ၊ လပေါင်းများစွာ
ဖြစ်လာတယ်။

မနက်မိုးလင်းပြီဆိုတာနဲ့ ကြိမ်ခြင်းနဲ့ နပန်းလုံး၊ ကြိုးတွေကို ခွေ၊
မီးကိုထိန်းညှိ။ မြို့ရဲ့အထက်ဘက် တစ်ဘလောက်စာလောက် ရှာ၊ ပြီးရင်
အောက်ဘက်ကို ပြန်ဆင်း။ အမြဲတမ်း၊ အမြဲတမ်း၊ ခေါင်းကို အောက်ဘက်
ငုံထားရတယ်။ ဒါပေမဲ့ တခြားလူတွေရဲ့ နာမည်တွေကိုသာ ရှာတွေ့ပါ
တယ်။ တစ်ခါလာလည်း အဲဒီနာမည်တွေပဲ၊ နောက်တစ်ခါလာလည်း
အဲဒီနာမည်တွေပဲ။

ညရောက်တဲ့အခါ အိမ်ကိုပြန်ပြီး အိပ်ရာထဲမှာလှဲ။

‘အခုထက် မြင့်တဲ့ဆီကို တက်ပြီး ရှာသင့်တယ်’လို့ အသံ တစ်သံက
ပြောတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ခပ်မြင့်မြင့်ကို ကျွန်တော် တက်ခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ နောက်
ထပ် ခပ်မြင့်မြင့်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့နာမည်ကိုတော့ မမြင်ရသေး။
တစ်ရက်မှာတော့ မိုးပျံ့ပူဖောင်းက ပြဿနာပေါ်ပါလေရော။ ပိတ်သားတွေ
ပြဲပြီး အောက်ဘက်ကို ပြုတ်ကျပါတော့တယ်။

* * *

ဆေးရုံမှာ လဲလျောင်းရင်းနဲ့ပဲ ရက်သတ္တပေါင်းများစွာ ကုန်ဆုံး
ခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့အခြေအနေက ကောင်းလာနိုင်ပေမဲ့ ကံအပေါ်
လည်း မူတည်တယ်လို့ ဆရာဝန်တွေက ပြောတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ
ဆေးရုံကနေ ကျွန်တော် ပြန်ဆင်းနိုင်ခဲ့တော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ဟာ
အရိုးပေါ် အရေတင် ဖြစ်နေတယ်။

သူတို့က ကျွန်တော့်ကို တုတ်ကောက်တစ်ချောင်းနဲ့ ဆေးညွှန်း

တစ်ခု ပေးတယ်။

မြို့ထဲဘက်ကို ကျွန်တော် လျှောက်ခဲ့ပါတယ်။ မြို့ထဲရောက်တော့ မြို့သူမြို့သားတွေက မြို့ရင်ပြင်မှာ စုဝေးနေကြတယ်။ မီးပုံးတွေ၊ အလံတွေ၊ ပြီးတော့ ကတ်ကြေး ခပ်ကြီးကြီးတစ်ခုတို့လည်း ရှိနေတယ်။

ဖွင့်ပွဲတစ်ခုကို ကျင်းပနေကြတာ ဖြစ်တယ်။

ဒီမြို့နဲ့ တစ်ထေရာတည်းတူတဲ့ အချိုးကျ ပုံစံငယ်တစ်ခုကို ဖွင့်လှစ်တဲ့ အခမ်းအနား ဖြစ်နေတယ်။ မြို့ကို အပေါ်စီးကနေ မြင်ရတဲ့ အတိုင်းပေါ့လေ။ အဆောက်အဦအားလုံး၊ လမ်းအားလုံး၊ လူသွားလမ်းအားလုံးပါအောင် ထည့်ထားတယ်။

လူတွေရဲ့နာမည်တွေကို ကျောက်သားပေါ်မှာ ဆောက်နဲ့ ထွင်းထားတယ်။

ကျွန်တော့်ကို မြင်တော့ ခင်ဗျား ပြန်ရောက်လာပြီကိုး၊ ရှင် ပြန်ရောက်လာပြီကိုးလို့ လူတိုင်းက ပြောတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ပါတီကျင်းပနေကြတာ၊ လာဂျိုင်စမ်းပါလို့လည်း ပြောတယ်။

ကျွန်တော့်ကို ရှန်ပိန်တစ်ခွက် ယူလာပေးပြီး ကျွန်တော့်ရဲ့ကျောကို အသာအယာ ပုတ်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ထဲမှာ ကျွန်တော် မဝင်ဆံ့တော့ဘူးဆိုတာကို ကျွန်တော် သိတယ်။

ဒါနဲ့ သူတို့ဆီကနေ အသာလေး လစ်ထွက်လာပြီး လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့တယ်။ တုတ်ကောက်တစ်ချောင်းနဲ့ တစ်ကိုယ်တည်းပေါ့။ ပထမတော့ လူသွားလမ်းတွေပေါ်က နာမည်တွေကို တုတ်ကောက်နဲ့ ထိပြီး လျှောက်ခဲ့တာပေါ့။ အဲဒီနောက်မှာတော့ ကျွန်တော် ရပ်လိုက်ပြီး လူသွားလမ်း အောက်ဘက်ကနေ ဆင်းလျှောက်ခဲ့တယ်။

ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများတဲ့ နေရာတွေဆီကို ချော်တောငေါ့ပြီး သွားခဲ့တယ်။ မြက်ပင်ရှည်တွေ ရှိတဲ့နေရာ၊ ပြီးတော့ နောက်ဖေးလမ်းကြားတွေနဲ့ လူမနေတော့တဲ့ ခြံဝင်းတွေ ပါတာပေါ့။ ကျွန်တော် ရှာဖွေနေတာက တောင်ကုန်းတစ်ခု။ ဒါပေမဲ့ ရှာမရဘူး။ မြေပြင်ဟာ မိုင်တော်တော်များများအထိ အပြန့်အတိုင်းပဲ ရှိနေတယ်။

* * *

မြို့ စွန်က ကွင်းပြင်တစ်ခုကို ကျွန်တော် ရောက်သွားတယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာ ကျွန်တော့်ခြေထောက်တွေလည်း အတော်ညောင်းပြီး လှုပ်မရ တော့ဘူး။ လဲမကျရအောင် ခန္ဓာကိုယ်ကို တုတ်ကောက်နဲ့ ထိန်းထား ရတယ်။ ဒါပေမယ့် တုတ်ကောက်က ကျိုးပြီး မြေကြီးပေါ်ကို ကျွန်တော် လဲကျသွားတယ်။

မြေကြီးပေါ်မှာ ပက်လက်ကြီးပေါ့။ စိတ်တွေလည်း ထိခိုက်ပြီး မိုးပေါ်ကိုပဲ မော့ကြည့်နေခဲ့တာပေါ့။ ခဏနေတော့ ကျွန်တော် ငိုမိတယ်။

အဲဒီအချိန်အတန်းလေးမှာပဲ တိမ်တွေထဲမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ နာမည် လေး ရွေ့လျားသွားတာကို မြင်လိုက်ရတယ်။

The Cracks in the Sidewalks

ဂျိမ်းစ်၊ ကေ၊ ပိုခ်

သမ္မတကြီး ဂျိမ်းစ်၊ ကေ၊ ပိုခ်ဟာ အိမ်ဖြူတော်ရဲ့ အမိုးပေါ်မှာ
 ဘွန်ဆိုင်းပင်တွေကို စိုက်ပျိုးထားရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ဒီကိစ္စက လူသိပ်မသိတဲ့
 အကြောင်းအရာဆိုပေမဲ့ အရေးကြီးတဲ့ အချက်အလက်တစ်ခု ဖြစ်တယ်။
 ၁၈၄၅ ခုနှစ်ရောက်တော့ သူ့ဆီမှာ ဘွန်ဆိုင်းပင်ပေါင်း ၂၀၀ ကျော်
 တောင် ရှိနေပါပြီ။ အများစုက သုံးလက်မထက် မပိုတဲ့ အပင်တွေ ဖြစ်
 ကြတယ်။ တစ်ပင်ဆိုရင် သေးလွန်းလို့ မြင်ရဖို့တောင် တော်တော်ပဲ
 ခက်ပါတယ်။

အဲဒီအပင်က တကယ်ကော ရှိလို့လားလို့ လူတွေက မေးကြတယ်။
 ‘သိပ်ရှိတာပေါ့’လို့ သမ္မတကြီးက ပြန်ပြောတယ်။
 ဒီအခါ လူတွေက သူ့ကို စိုက်ကြည့်ကြတယ်။
 ‘တိုင်းပြည်အခြေအနေကော ဘယ်လိုလဲ’လို့ မေးပြန်တယ်။
 ‘တိုင်းပြည်လား ... အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ’လို့ သူ ပြန်ပြောတယ်။

ညရောက်တဲ့အခါ ဂျိမ်းစ်၊ ကေ၊ ပိုခ်ဟာ အိပ်ရာထဲမှာလှဲပြီး သူ့ရဲ့
 အသေးငယ်ဆုံးသော သစ်ပင်လေးအကြောင်းကို တွေးတယ်။ အပင်လေး

က မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် သေးငယ်ရုံတင် မဟုတ်ဘဲ၊ အဘက်ဘက်
က ပြည့်စုံအောင် ဖွဲ့စည်းထားတာမျိုးလည်း ဖြစ်တယ်။

ဒီလူတွေက ဘယ်လိုတုံး။ ငါ့ရဲ့အနုပညာကို ဘာကြောင့် မချီးမွမ်း
ချင်ကြတာလဲ။ ထာဝရအကောင်းဆုံး ဘွန်ဆိုင်းပင်ကို ငါ စိုက်ပျိုးခဲ့တာ
တောင် သူတို့ရဲ့ပုံစံက မသိရင် ငါကပဲ အမှားတစ်ခုခု ကျူးလွန်နေသလို
မျိုး လာပြီး ဆက်ဆံနေတယ်လို့ သူ ပြောတယ်။

* * *

ဒီလိုနဲ့ တစ်ညမှာတော့ အိပ်မက်တစ်ခုကို သူ မြင်မက်တယ်။
အိပ်မက်ထဲမှာ ဂျပန်နိုင်ငံကို သူ ရောက်သွားသတဲ့။ ဂျပန်လူမျိုးတွေက
လည်း ဘာကြောင့်မှန်း မသိ၊ မျက်လုံးအကြီးကြီးတွေ ရှိနေသတဲ့။

သူတို့ ဆိုရင်တော့ ငါ့ရဲ့အပင်ကို မြင်မှာပဲလို့ သူ ရေရွတ်တယ်။
နောက်မနက်ကျတော့ ခရီးသွားဖို့ အစီအစဉ်တွေကို သူ စပြီး
ရေးဆွဲတယ်။ ရေတပ်အတွင်းဝန်ကို သူ သွားတွေ့တယ်။

‘ဂျပန်နိုင်ငံအထိ သွားနိုင်မယ့် သင်္ဘောတစ်စင်းကို ငါ လိုချင်တယ်။
မင်းရဲ့တပ်ထဲက အကောင်းဆုံးလူ တချို့ကိုလည်း လိုချင်တယ်’လို့ သူ
ပြောလိုက်တယ်။

‘သမ္မတကြီး သွားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ဒီမှာ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရမယ့်
ပြဿနာတွေ အများကြီး ရှိနေတယ်လေ’လို့ ရေတပ်အတွင်းဝန်က ပြန်
ပြောတယ်။

‘ပြဿနာ ကြီးတယ်ဆိုတိုင်း အရေးအကြီးဆုံးတော့ မဟုတ်ဘူး’
လို့ ပို့ခံက ပြန်ပြောပြီး သူ့ရဲ့ဘွန်ဆိုင်းပင်တွေကို သင်္ဘောပေါ်တင်ကာ
ရွက်လွှင့်သွားပါတော့တယ်။

ဂျပန်နိုင်ငံကို သွားတဲ့ ရေလမ်းခရီးဟာ အချိန်ကြာမြင့်ပြီး ခက်ခဲ
ကြမ်းတမ်းမှုလည်း ရှိတယ်။ ဂျပန်ကိုရောက်တော့ သင်္ဘောသား အများ
စုက သေကုန်ကြပြီ။ ဘွန်ဆိုင်းပင် တော်တော်များများကိုလည်း စားပစ်
လိုက်ကြရတယ်။ ကျန်တဲ့အပင်တွေကိုတော့ ရေထဲပစ်ချခဲ့တယ်။

သမ္မတကြီးဆီမှာ ကျန်ရစ်တဲ့ တစ်ခုတည်းသော အပင်ကတော့

mgyoe.com

မျက်စိနဲ့မြင်ရဖို့တောင် မလွယ်တဲ့ ဘွန်ဆိုင်းပင်လေးပါပဲ။ အဲဒီအပင်
လေးကိုတော့ ဝေ့စကုတ်အင်္ကျီရဲ့အတွင်းအိတ်ကပ်ထဲမှာ ထည့်သိမ်း
ထားတယ်။ အပင်လေးက အကောင်းအတိုင်း ရှိနေပါတယ်။

ကမ်းတက်တဲ့အခါကျတော့ ဂျိမ်းစ်၊ ကေ၊ ပိုခ်ဟာ ဒူးထောက်
ထိုင်လိုက်ပြီး ကျောက်သားဆန်တဲ့ မြေကြီးကို ရွတ်ခနဲ နမ်းလိုက်တယ်။
အဲဒီနောက် မော့ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ကို လာရောက်ကြိုဆိုတဲ့ ဂျပန်
အဖွဲ့ကို တွေ့ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီဂျပန်တွေရဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ ပုံမှန်
အရွယ်အစားတွေပဲ။

ဖြစ်ချင်တော့ ဂျပန်က လူတွေလည်း သူ့ရဲ့အသေးငယ်ဆုံး ဘွန်
ဆိုင်းပင်လေးကို သေသေချာချာ မမြင်နိုင်ပါဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့
အပေါ် ဖော်ရွေကြတယ်။ လေးလေးစားစားလည်း ဆက်ဆံကြတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ဂျိမ်းစ်၊ ကေ၊ ပိုခ်ဟာ အိမ်ကိုမပြန်တော့ဘဲ ဂျပန်မှာပဲ
ဆက်နေလိုက်တယ်။ ဂျပန်မှာ နေရတဲ့ဘဝကို သူ ကြိုက်တယ်။ ကိုယ့်
အိမ် ကိုယ့်ယာလို ခံစားရတယ်။ အဲဒီခံစားမှုမျိုးကို သူ မရခဲ့တာ ကြာပြီ။
လက်ရေးပန်းချီ သင်တန်းတစ်ခုကို သူတက်တယ်။ ဟိုက္ကူကဗျာ တချို့
ကို ရေးတယ်၊ ဇင်အကြောင်း လေ့လာတယ်။ သူ့မှာ အလားအလာကောင်း
ရှိတယ်လို့ ဇင်ဘုန်းတော်ကြီးတွေက ဆိုတယ်။

ဒါပေမဲ့ အမေရိကမှာ အုတ်အော်သောင်းနင်း ဖြစ်နေပြီ။ ငါတို့ရဲ့
သမ္မတကြီးကို ဂျပန်တွေ ခိုးယူထားတယ်လို့ အမေရိကန် ပြည်သူတွေက
ပြောတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ စစ်သင်္ဘောစုတစ်ခုကို သူတို့ တည်ဆောက်တယ်။
စစ်တပ်တစ်တပ်ကိုလည်း ဆင့်ခေါ် စုစည်းလိုက်ကြပြီး ပင်လယ်ပြင်မှာ
ရွက်လွင့်ခဲ့ကြပါတယ်။

ဂျပန်ကင်းတပ်ဖွဲ့က စစ်သင်္ဘောတွေ သူတို့ဆီ လာနေတာကို
တွေ့တယ်။ 'ဘာမှမပူပါနဲ့။ သမ္မတကြီးကို သူတို့လက်ထဲ မရောက်စေရဘူး'
လို့ သူတို့ ပြောတယ်။

သူတို့ရဲ့သေနတ်တွေကို ကျည်ဖြည့်လိုက်ပြီး ကမ်းတစ်လျှောက်မှာ
စီတန်းပြီး နေရာယူကြတယ်။

စစ်ပွဲကြီးတစ်ခု ဖြစ်လာတော့မယ့် အနေအထားကို ပို့ခံ မြင်လိုက်ရတယ်။

‘ကဲကဲ ... နေကြပါဦး။ ကိစ္စသေးသေးမွှားမွှားလေးကို ဇာချဲ့မနေကြပါနဲ့’လို့ သူ့ရဲ့လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်ပြီး သူ ပြောလိုက်တယ်။

အဲဒီနောက် ဂျပန်တွေကို နှုတ်ဆက်ပြီး သူ့ရဲ့အသေးငယ်ဆုံး ဘွန်ဆိုင်းပင်လေးကိုလည်း အဝတ်သေတ္တာတစ်ခုထဲ ထည့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ပျဉ်ခင်းတံတားအတိုင်း လျှောက်သွားပြီး သူ့ရဲ့သင်္ဘောပေါ်ကို တက်လိုက်ပါတယ်။

အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်မှာ အမေရိက ကနေ လာခဲ့သူတွေက နိုင်ငံ့အရေးအခင်းတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပို့ခံကို လက်ချာရိုက်ကြတယ်။ နိုင်ငံ့အရေးကိစ္စတွေကို အလေးအနက်ထားဖို့၊ စီမံကိန်းကြီးတွေကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့၊ ပြည်သူတွေရဲ့ ခေါင်းဆောင်ပီသဖို့ စသဖြင့် ပြောကြဆိုကြတယ်။ ဒီလိုနဲ့ အမေရိကကို ပြန်ရောက်သွားပြီးတဲ့နောက် ပို့ခံတစ်ယောက် အလုပ်တွေ အများကြီး လုပ်ပါတော့တယ်။ အော်ရီဂွန်နယ်မြေကို ဗြိတိသျှတွေဆီကနေ ပြန်ယူတယ်။ ကယ်လီဖိုးနီးယားနဲ့ နယူးမက္ကဆီကိုတို့ကိုလည်း မက္ကဆီကိုနိုင်ငံကနေ ဆွဲထုတ်လာတယ်။ အဲဒီကိစ္စအတွက်နဲ့ စစ်ပွဲငယ်လေးတစ်ခုတောင် ဖြစ်လိုက်ပါသေးတယ်။ သူ နောက်ဆုံး လုပ်ဆောင်ခဲ့တာတွေထဲက တစ်ခုကတော့ အကြီးမားဆုံးသော လုပ်ငန်းတစ်ခုလည်း ဖြစ်တယ်။ အဲဒါကတော့ Washington Monument ကျောက်တိုင်ဆောက်လုပ်ရေး စီမံကိန်းကို သူကိုယ်တိုင် မြေကြီးတူးပြီး ဖွင့်လှစ်ပေးခဲ့တယ်။ (လူသိ အနည်းဆုံးသော အထင်ကရ သမ္မတကြီးဆိုတဲ့ အမည်နာမကို ရခဲ့တာဟာလည်း အဲဒီလုပ်ဆောင်မှုကြောင့်ပါပဲ)

သက်တမ်းလေးနှစ် ပြည့်တဲ့အခါကျတော့ သမ္မတရာထူးကနေ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ ဆင်းပေးခဲ့တယ်။ သက်တမ်းနောက်တစ်ခုအတွက် ဝင်မပြိုင်တော့ဘူးလို့ သူ ကြေညာတယ်။

‘ဘာဖြစ်တယ် ... တကယ်တော့ သမ္မတကြီးက တကယ်ကို ထူးချွန်တဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးပဲဟာကိုး’လို့ လူတွေက ပြန်ပြောကြတယ်။

‘ငါ့ရည်ရွယ်ထားသမျှ လုပ်ငန်းတွေကို လုပ်ဆောင်ခဲ့ပြီးပါပြီ’လို့ ပို့ခံက ပြန်ဖြေခဲ့တယ်။

လူတွေကတော့ အပြန်အလှန် ငြင်းခုံကြတာပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ လည်း ပို့ခံက သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ရပ်တည်ခဲ့တယ်။ အဲသလို ပြတ်ပြတ်သားသား ရပ်တည်ပြီး နိုင်ငံရေးလောကကို ကျောခိုင်းသွား တယ်။

သူ့ဆီမှာ မျက်စိနဲ့မြင်ဖို့ခက်တဲ့ ဘွန်ဆိုင်းပင်ကလေးတော့ ဆက်ပြီး ရှိနေသေးတယ်။ အဲဒီအပင်ကို စမစ်ဆိုနီယမ်ပြတိုက်အတွက် ပေးမထား ခဲ့ပါဘူး။

James K. Polk